

MIT TEHETTEM VOLNA MÉG?

Március 8., szombat délután

Jézus szembeállítja munkamódszerét a vádlói módszerével. A csőcselék segítségével való éjjeli elfogás, a kegyetlen gúnyolódás és bántalmazás, mielőtt akár megvádolták vagy elítélték volna – ez volt ellenségei módszere. Munkássága ezzel szemben teljesen nyílt volt. Nem volt tanításaiban semmi, amit elrejtett volna. Ezzel megdorgálta álláspontjukat, viselkedésüket, és leleplezte a sadduceusok álszentségét.

Az igazság sohasem gyöngült el az ajkán, sohasem torzult el kezében a követelményei iránti tökéletes engedelmesség hiánya miatt. „Ezért születtem és ezzel a céllal jöttem a világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.” Az igazság nagy horderejű elvei az új kinyilatkoztatás üde frissességével peregték ajkáról. Az igazságot végtelen fontosságához és csodálatos eredményeihez illő komolysággal szólta. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1148. o.

Isten Krisztusra, mint helyettesünkre és kezesünkre helyezte minden gonoszágunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. „A bűnösök közé számláltatott” (Ésa 53:12), hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától. Ádám minden leszármazottjának a bűne a szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének félelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt, rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének a jó hírét közölte az elesett világgal. Üdvösség a bűnösök számára, ez volt a feladata és állandó célja működésének. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem tudta meglátni az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal szúrta át a Megváltó szívét, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen. – *Jézus élete*, 753. o.

Csak akkor lehetünk biztonságban, ha azon az úton járunk, amelyen Krisztus vezet. Ez az út egyre fényesebb lesz, és fényessége állandóan növekszik egészen a déli fényességig.

Az ember feladata, hogy Istennel munkálkodjon együtt. Ha egyedül jár, még azon az úton is félresiklanak a lábai, amely számára a legbiztonságosabbnak tűnik. Emberi bölcsességre hagyatkozva nem vagyunk biztonságban. Ha félelem nélkül akarunk élni, meg kell győződnünk afelől, hogy Krisztus karja szorosán tartja a karunkat. Erről csak úgy bizonyosodhatunk meg, ha kutatjuk az élő Isten Igéjét.

Isten azt szeretné, hogy az emberek érezzék a tőle való függőségüket, és bízzanak karjában, amellyel üdvösséget nyújthat, és bízzanak a szívében, amely megindul a szenvedő ember könyörgésén. Ne bízzunk emberekben vagy emberek karjaiban. Hitünket vessük a kedves és élettel teljes Karjába és a Szívébe, amely szeretettel fordul a segítségre szorulóknak felé. – *In Heavenly Places*, 258. o.

Március 9., vasárnap

Sátán... arra kísért embereket, hogy ne bízzanak Isten szeretetében, és vonják kétségbe bölcsességét. Állandóan tiszteletlen kíváncsiságot, nyugtalan, firtató vágyat igyekszik kelteni az isteni bölcsesség és hatalom titkaiba való behatolásra. Azt kutatva, amit Istennek tetszett visszatartani, a tömegek figyelmen kívül hagyják a kinyilatkoztatott igazságokat, amelyek elengedhetetlenek az üdvösséghez. Sátán engedetlenségre kísérti az embereket, elhítelve, hogy a tudás csodálatos mezejére lépnek. De ez mind csalás. A fejlődés gondolatától fellelkesülten, Isten kívánalmainak lábbal tiprásával olyan útra lépnek, mely a romlottsághoz és halálhoz vezet. – *Patriárkák és próféták*, 54. o.

A dicső lény szerette a szegény bűnöst, ezért szolgálai alakot öltött magára, hogy szenvedhessen és meghalhasson az emberért. Jézus az Atya jobbján maradhatott volna, királyi koronáját és palástját viselve. Mégis azt választotta, hogy gazdagságát, megtiszteltetését és menyeyei dicsőségét fölcseréli az emberek nyomoráért, főparancsnoki tisztét pedig a Gecsemáné rémségeivel, a Kálvária megaláztatásával és kínjaival. A fájdalomak férjija lett, aki tudja, mi a szenvedés, hogy gyötrelme és vérkeresztsége által meg tudja tisztítani, meg tudja váltani a bűnös világot. [...]

Ugyanígy Jézus Krisztus is Jeruzsálem kapuin kívül szenvedett, mert a Kálvária a város falain kívül esett. Azt is jelezte, hogy nem kizárólag a héberekért halt meg, hanem az egész emberiségért. Azt hirdeti a bukott világnak, hogy Krisztus azért jött, hogy megváltójuk legyen, s most kérleli őket, fogadják el a följánlott üdvösséget... „Lévén nagy főpapunk az Isten háza felett: Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és tessük meg van mosva tiszta vízzel.” – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 121. o.

Isten kormányzata nem alapszik vak alárendelésen és oktalan korlátozásokon, habár Sátán így szeretné feltüntetni. Nem ... sőt értelmünkre és lelkiismeretünkre hivatkozik: „No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr” (Ésa 1:18). Így hangzik az Alkotónak teremtményeihez intézett meghívása; Isten nem akarja teremtményeit kényszeríteni. Nem fogadhatja el tiszteletünket és hódolatunkat, ha azokat nem készségesen és értelmesen hozzuk. A kierőszakolt engedelmesség akadályozhatná az értelem és jellem fejlődését, és géppé alacsonyítana le bennünket. Nem ez a Teremtő szándéka. Vágya az, hogy az ember, mint a teremtés koronája, a fejlődés legmagasabb fokára jusson el. Kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, melyekhez kegyelem által kíván eljuttatni. Magához hív bennünket, hogy átadva magunkat neki, akaratát bennünk munkálhassa. Egyedül tőlünk függ tehát, hogy a bűn örökös rabszolgaságát, vagy Isten gyermekeinek csodás és boldogító szabadságát választjuk? – *Jézushoz vezető út*, 43. o.

Március 10., hétfő

Krisztus engesztelése nem csupán bölcs módszer bűneink elfedezésére, hanem isteni gyógyír a törvényszegés meggyógyítására és a lélek egészségének helyreállítására. Mennyből rendelt eszköz, melynek segítségével Krisztus igazságossága nem csupán rajtunk lehet, hanem szívünkben és jellemünkben is. [...]

Jézus eljött, hogy megmutassa, mit tud megtenni Istennel együttműködve, és mi mire vagyunk képesek. Emberi testben kiment a pusztába, hogy az ellenség megkísértse. Tudja tehát, mit jelent éhezni, szomjazni. Ismeri a test gyöngeségeit és betegségeit. Ő is minden ponton kísértést szenvedett, hozzánk hasonlóan.

Üdvözítőnk megfizette a váltságdíjat. Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy a Sátán rabja legyen. Krisztus áll előttünk isteni példaképként, mindenható segítőként. Olyan áron vett meg, melyet lehetetlen felmérnünk. Ki tudná lemérni a mentő szeretet jóságát és irgalmasságát? – *A Te Igéd igazság, 6. köt., 1074. o.*

Isten számtalan bizonyítékot szolgáltatott az embernek arra vonatkozóan, hogy mindenkinek üdvösséget akar adni, és ezek a bizonyítékok ítéletet hoznak azokra, akik elutasítják a mennyet. Az utolsó napon, amikor mindenki elnyeri jutalmát vagy büntetését engedelmessége vagy engedetlensége alapján, a golgotai kereszttel felűnik mindazok előtt, akik a föld bírása elé járulnak, hogy elhangozzék felettük is az örökérvényű ítélet. [...]

A menny különös figyelemmel követi a jó és gonosz között dúló küzdelmet. Az engedelmeseken kívül senki sem léphet be Isten városának kapuján. Akik továbbra is áthágják Isten törvényét, azok fölött végül elhangzik a halálos ítélet. A föld megtisztul a bűntől, és a bűnösök Isten-ellenes magatartásától.

Isten törvénye jellemének az átírata... Az Úr által elrendelt életelek teszik tisztává, boldoggá és szentté az embert. Csak a törvény iránt engedelmességet tanúsító ember hallja meg Krisztus hívását: „Jöjj feljebb!” – *In Heavenly Places, 361. o.*

Sátán gyűlölete újra meg újra fellángol, amikor Isten megmutatja hatalmát népe érdekében. Amikor a Mindenható értük cselekszik, Sátán angyalaival együtt újult erővel igyekszik Isten népét megrontani... Rámutat szennyes ruhájukra, fogyatékos jellemükre, gyengeségükre, meggondolatlanságukra, hálátlanságukra és megszenvedetlen szívükre, amellyel szegényt hoztak Megváltójukra. Mindezt azért hangoztatja, hogy megindokolja, miért van joga elpusztításukhoz. Helyzetük reménytelenségével, szennyük lemoshatatlanságával próbálja megrémíteni őket. Azt reméli, hogy ezzel kiöli hitüket, és kísértéseinek engedve hűtlenné lesznek Istenhez.

Isten népe nem tud válaszolni Sátán vádjaira. Ha önmagukra néznek, már-már kétségbeesnek. De mennyei védőjükhöz fordulnak. Megváltójuk érdemeire hivatkoznak. Isten igaz, és meg tudja igazítani azt, „aki a Jézus hitéből való” (Róm 3:26). Az Úr gyermekei bizalommal kiáltanak hozzá, hogy fojtsa el Sátán ajkán a vádaskodást, és hiúsítsa meg

cselfogásait. „Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben!” (új prot. ford.) A kereszt hatalmas bizonyítéka elhallgattatja az arcátlan vádolót. – *Krisztus példázatai*, 168. o.

Március 11., kedd

Isten gyümölcsöt keresett Fia által, de egyet sem talált. Izráel hiába foglalta el a földet. Pusztá léte átok volt, mert elfoglalta a szőlőben egy gyümölcsstermő fa helyét. Megfosztotta a világot azoktól az áldásoktól, amelyeket Isten szeretett volna adni általuk. A zsidók hamis színben tüntették fel Istent a népek előtt. Nemcsak hasznavehetetlenek voltak, de kifejezetten akadályt jelentettek. Vallásos életük nagyon megtévesztő volt. Inkább rombolt, mint mentett.

A példázatbeli vincellér nem kérdőjelezte meg az ítéletet, amely szerint a fát – ha gyümölcsstelen marad – ki kell vágni. De ismerte a tulajdonos érdekeit, és magáévá tette őket. Akkor örülne a legjobban, ha a meddő fa fejlődne és gyümölcsöt teremne. Amikor a gazda elmondta kívánságát, a vincellér így válaszolt: „Hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom. És ha gyümölcsöt terem, jó.” (Lk 13:8–9)

A kertész nem hagyja sorsára a mit sem ígérő növényt. Sőt kész még nagyobb gondot fordítani rá. Megteremti számára a legkedvezőbb körülményeket, és megkülönböztetett figyelemmel gondozza. – *Krisztus példázatai*, 216. o.

Palesztina halmaira mennyei Atyánk plántálta ezt az igazi szőlőtőt, és Ő volt a szőlőműves. Sokakat vonzott, lebilincselte ennek a szőlőtőnek a szépsége, és felismerték mennyei eredetét. Izráel vezetői azonban ezt a szőlőtövet csak olyannak látták, mint valami száraz talajból kiszakított gyökeret. Fogták a növényt, összezúzták és lábaikkal taposták. Azt gondolták, hogy örökre elpusztítják. A mennyei szőlőműves azonban sohasem veszítette szeme elől növényét. Miután az emberek azt gondolták, hogy megsemmisítették, a Szőlőműves fogta és újra elültette a Szőlőtövet a fal másik oldalán. A szőlőtőke nem volt többé látható. A Szőlőműves elrejtette az emberek durva támadásai elől. A Szőlőtő vesszői azonban átnyúltak a falon. Tovább terjedtek. A beoltott ágak még mindig egyesülhettek a Szőlőtővel. Gyümölcsöt is érlelhetek, amelyből az arra járók szedhettek. – *Jézus élete*, 675. o.

Isten tudna-e hatalmasabb bizonyítékot nyújtani szeretetéről, minthogy így engedte Fiát át a szenvedés sorozatán? S amint az Isten embernek adott ajándéka ingyenes volt, szeretete pedig végtelen, így korlátlan a bizalmunkra, engedelmességünkre, egész szívünkre és szeretetünk gazdagságára tartott igénye. Az Úr mindarra igényt tart, amit az ember adni képes. Átadásunknak arányban kell állnia Isten ajándékával, teljesnek, hiánytalannak kell lennie. Valamennyien adósai vagyunk Istennek. Olyan igényeket támaszt velünk szemben, melyeknek csak akkor tehetünk eleget, ha teljesen és önként áldozatul adjuk magunkat. Az Úr azonnali, készséges engedelmességre tart igényt, és semmit se fogad el, ami ennél kevesebb. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 3. köt., 369. o.

Március 12., szerda

A példázat nagyobb jelentőséggel bír számunkra, akikre az Úr a szolgálat felelősségét helyezte. Isten választott egy népet, amelynek Krisztustól kell tanulnia. Az izraelitákat a pusztába vezette, hogy tanítsa meg őket a szolgálatra, és ott adta nekik a legmagasztosabb erkölcsi szabályt – szent törvényét. Rájuk bízta az Isten tanításait tartalmazó könyvet, az ótestamentumi írásokat. A felhőoszlopban Krisztus vezette őket a pusztán át. Hatalma által az egyiptomi elvadult szőlővesszőt beoltotta a szőlőskertjébe. Ezért volt joga feltenni a kérdést: „Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele?” (Ésa 5:4)

Izrael gyermekeinek története azok tanulására íratott, akik az idők végén élnek. Akik ezen utolsó napokban kitartanak a hitben, és beléphetnek a mennyei Kánaánba, azoknak meg kell hallaniuk Krisztusnak az izraelitákhoz intézett figyelmeztetéseit. Ezeket a leckéket adta pusztai népének, hogy a következő nemzedékek is megtanulják és engedelmeskedjenek. E napokban az Ő népe Izrael népének pusztai tapasztalatát fogja átélni. Az igazság minden időben biztosítékot képez azok számára, akik örökre megtartják a szenteknek adatott hitet. – *The Upward Look*, 232. o.

A zsidó nép megtérhetett volna, ha akar, ehelyett önigazultságának ruháját öltötte magára. A zsidók Ábrahám leszármazottainak vallották magukat, és úgy hitték, hogy az Izraelnek adatott ígéret csak rájuk vonatkozik. Azonban nem Ábrahám egyenes leszármazottai tartoznak

Isten Izráéléhez, hanem mindazok, akik megtérnek. – *The Upward Look*, 80. o.

Az angyalok álmélkodással figyelték Jézus végtelen szeretetét, aki mialatt a legsúlyosabb testi és lelki kínokat szenvedte el, csak másokra gondolt, és a bűnbánó lelket hitre bátorította. Megaláztatásában prófétaként szólította meg Jeruzsálem leányait; papként és közbenjáróként pedig azért könyörgött az Atyához, hogy bocsásson meg a gyilkosainak; szerető Üdvözítőként azonban megbocsátotta a bűnbánó tolvaj bűneit. [...]

A dicsőség Ura meghalt, váltsággént az emberi nemzetségért. Krisztust – mialatt odaadta drága életét – nem lelkesítette diadalmas öröm. Valami nyomasztó homály telepedett rá. Nem a halálfélelem nehezedett lelkére. Nem a kereszt fájdalma és szégyene okozta kifejezhetetlen kínjait. Krisztus a szenvedők fejedelme volt. Fájdalmai a bűn gonosszágának a tudatából eredtek, abból az ismeretből, hogy a gonosszal való érintkezés folytán az emberek vakok lettek a bűn borzalmaival szemben. Krisztus látta, hogy milyen mélyen belegyökerezett a bűn az emberek szívébe, és milyen kevesen vannak azok, akik képesek kitörni a bűn hatalmából. Krisztus tudta, hogy Isten segítsége nélkül az emberiségnek el kell pusztulnia; látta, hogy az emberek sokasága miként pusztul el akkor, amikor a bőséges segítség már elérhető közelségben van hozzájuk. – *Jézus élete*, 752. o.

Március 13., csütörtök

Bűnös volta miatt az elbukott ember már nem járulhatott közvetlenül mennyei Atyja elé a kéréseivel, mivel az isteni törvény áthágása áthatolhatatlan akadályt emelt a szent Isten és a bűnös ember közé. Ellenben megszületett a terv, mely szerint a halálos ítélet szálljon át a helyettesre. Mivel a bűn következménye a halál lett az ember számára, a megváltási terv is véráldozatot követelt. Az állatáldozatok előre mutattak Krisztusra. Az embernek az áldozatban meg kellett látnia Isten szavának teljeseését: „Bizony meghalsz.” Az áldozat kifolyt vére az engesztelést jelképezte. Az állatok vére nem rendelkezett valami rendkívüli tulajdonsággal, csupán előre mutatott az eljövendő Megváltóra, aki eljön meghalni az emberek bűneiért. Krisztus így emelte magasba Atyja törvényének igazságos voltát. – *Confrontation*, 21. o.

Mi volt az, ami Isten Fiát fáradtságos és áldozatos életén át támogatta? Látta lelke munkájának gyümölcseit, és megelégedett. Az örökkévalóságba pillantva látta azok boldogságát, akik megalázkodása folytán bűnbocsánatot és örök életet nyertek. Hallotta a megváltottak ujjongását. Hallotta énekelni a vére árán megváltottakat. Mózesnek és a Báránynak énekét zengték.

Mi is vethetünk egy pillantást a jövőbe, szemlélhetjük a menny boldogságát. A Biblia feltárja előttünk a jövő dicsőségét. Enged látnunk Isten keze által festett képeket, amelyek nagyon becsesek gyülekezetének. Hitben ott állhatunk az örök város küszöbén, hallhatjuk a kegyes üdvözlést, amely azoknak szól, akik e földi életben Krisztus munkatársai, és kitüntetésnek veszik, ha érette szenvedhetnek. Amikor elhangzanak e szavak: „Jertek, én Atyámnak áldottai”, leteszik koronáikat a Megváltó lábaihoz, és így kiáltanak fel: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat... A királyiságokban ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.” (Mt 25:34; Jel 5:12-13) – *Az apostolok története*, 601. o.

Krisztus mindig maga előtt látta, mit fog eredményezni küldetése. Fáradozással és önfeláldozással teli földi életét megvidámította az a gondolat, hogy mindez a vajúadás nem hiábavaló. Élete feláldozásával helyreállítja az emberiségben Isten képmását. Kiemel bennünket a porból, a jellemünket saját jellemének mintájára újjáalakítja, és megszépíti saját dicsőségével. [...]

Noha előbb vérrel kell megkeresztelkednie, noha a világ bűnei ártatlan lelkére súlyosodnak, holott kimondhatatlan lelki gyötrellem árnyáborul reá, de az elé táruló örömeért vállalta a keresztet, és nem gondolt annak szégyenével. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 504. o.

Március 14., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Isten terve egyházával” című fejezet.